

Babici se je stisnilo srce, beseda ni hotela iz ust.

„Krstili!“

Velike oči so videle natanko strah na obrazu babice; trudoma se je vzdignila glava, razpleteni lasje so se usuli po vzglavju.

„Kako mu je ime?“

Babica je sedla na stol poleg zibke, skrila je obraz v predpasnik in je zajokala.

„Kako mu je ime?“ je vprašala mati vdrugič; trepetal je njen glas, smrtna bojazen je bila v njem.

„Polikarp!“

Vse je utihnilo v sobi. Mati je nagnila glavo, oči so se zelo razširile in so bile čisto bele. Slišala je mati ime in je ob istem hipu izdihnila svojo dušo.

(Dalje prihodnjič.)

Zažvižgal je vlak.

Južni kolodvor.

Na kolodvoru zažvižgal je vlak,
pogled moj za njim strmel je,
ko daleč tja dol čez megleno ravan,
na jug, na jug odhitel je.

Ah, sanje moje hitijo za njim —
tja daleč čez Dunajsko polje:
jaz sanjam, jaz sanjam o temnih očeh,
o urah, ki so minole!

In domotožje obhaja me,
o fej, kako nemoderno!
. . . Pa vendar po solnčnih domačih tleh
hrepenim tako neizmerno!

Mladen Mladenov.

